

Азъ съмъ тражилъ утѣшеніе
 у Шилера и Бейро́на;
 тражилъ съмъ и у Волтера
 у Петрарки и Милто́на;
 све съмъ рѣдомъ азъ прѣвѣрналъ
 каде каквѣхъ наидѣхъ кни́гѣ,
 и свадемъ съмъ азъ намѣрилъ
 тѣгѣ, щѣ умъ хичъ нести́га.
 Да с' утѣшѣхъ азъ съ богáтство
 държехъ пълни рѣцѣ злáта;
 нѣ и него какъ и кни́гы
 захвърлихъ све зади врата.
 О! Давиде! тебе кáмо?
 съ твойтѣхъ пѣсень ты ми сти́гни?
 тебѣ щѣ четѣхъ от сег' сáмо
 ты ми горкѣ тѣгѣ дѣгни;
 защ' у тебе има само
 щѣ ю вѣдно да утѣши,
 като ся цѣлъ свѣтъ подѣгне
 на човѣка безъ да сгрѣши.
 кат' човѣка бѣда снайде
 кат' го сплѣтѣтъ людскы стра́сти,
 той кѣмъ небо нека глѣда
 тамъ ся наши сичкы слáсти.
